



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: S. S., ev. č. X
st. přísl. X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým
advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-743/ZA-ZA11-HA10-2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 31. 8. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovoru ze dne 5. 9. 2018 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Indické republiky (dále též „Indie“), pandžábské národnosti a vyznává sikhismus. V roce 2013 byl tři měsíce prezidentem výboru, který se staral o chod gurudváry, sikhského chrámu, ve městě Budhi Pind, organizoval tam náboženské akce, přednášel sikhské modlitby. Politické aktivity neměl, nebyl členem politické strany. Je svobodný, bezdětný, hovoří pandžábským jazykem, jazykem hindi a anglicky. V Indii žil naposledy ve městě Budhi Pind, sedm měsíců před odjezdem z Indie žil v Dillí, protože ve svém rodném městě měl problémy. V Pandžábu je nyní pro sikhy špatná situace, dochází ke střetům mezi hinduisty a sikhy. Žalobci bylo vyhrožováno při pobytu ve Velké Británii i v ČR hinduistickými extremisty. Z vlasti vycestoval letecky z Dillí přes Moskvu do Prahy v červnu 2015, do ČR přicestoval na základě studentského víza, které mu vyřídil zprostředkovatel. Do Indie se po celou dobu pobytu v ČR nevrátil, pouze v roce 2016 byl tři měsíce ve Velké Británii u strýce. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má zdravotní problémy – frakturu levého kolene a pravého kotníku, má bolesti a krvácí, v roce 2014 měl problém s hinduisty, kteří ho sekli do zad a udeřili ostrým předmětem do hlavy, poté byl v bezvědomí. Léčil se již v Indii, ale tamní zdravotní péče nemá odpovídající kvalitu, a léčí se i nyní v ČR. Do ČR tedy žalobce přicestoval za studiem a za účelem léčby. Žalobce však studoval jen jeden semestr, neměl peníze na další studium. Do Indie se vrátit nechtěl, proto začal pracovat a opět se přihlásil ke studiu na vysoké škole. Požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu, doložil potřebné potvrzení o studiu, požádal o zaměstnaneckou kartu, nechtěl v ČR pobývat nelegálně. Poté mu byl vystaven výjezdní příkaz. Do Indie se odmítá vrátit, protože tam může být zabit pro spory mezi sikhy a hinduisty. V místě bydliště žalobce pobývá 60 % hinduistů a dále pak muslimové, v celé Indii pak sikhové tvoří 2 % celé populace. Při konání akce v roce 2014, když byl členem výboru gurudváry, na ně hinduisté zaútočili střelnými a jinými zbraněmi a tři jejich lidé tehdy zemřeli. Žalobce sám byl zraněn a skoro přišel o život, pobýval poté většinu roku 2014 v nemocnicích ve městě Ludhiana a v Dillí. V Indii nosil na hlavě místo turbanu jen šátek, musel měnit místo svého pobytu, schovával se před hinduisty a snažil se, aby nebylo poznat, že je sikh. Z Velké Británie do ČR se vrátil, protože i tam je hodně hinduistů a dochází tam k rozepřím mezi hinduisty a sikhy. Žalobce má v Indii problém s extremistickou organizací Shiv Sena, jejíž členové nemají rádi sikhy a jiné minority. Členové této organizace házeli žalobci kameny na dům, nadávali mu. Policie v roce 2014 nesepsala protokol o jeho napadení, naopak několikrát odvedla členy jeho rodiny, bylo jim ze strany policie vyhrožováno, žalobce proto rodina poslala pryč. Když policie někoho odvede na stanici, přijdou tam extremisté a dotyčného zbíjí. Policie je zkorumpovaná, slouží u ní především hinduisté a je ve spojení s extremisty. Policie žalobce po incidentu nevyslechla a chtěla namísto útočníků stíhat jeho, proto již v této věci nepodnikl další kroky. Další útok na žalobce proběhl na začátku roku 2015, v té době žil v Dillí. Telefonicky mu bylo vyhrožováno, byl sledován, den před svým odjezdem z Indie dostal dopis, že mu nedovolí opustit Indii. Žalobce nechtěli pustit do

letadla a pustili jej až druhý den, když ukázal zpáteční letenku. Kvůli telefonickým výhrůžkám ze strany hinduistů, kteří mu hrozili zabitím, žalobce měnil místo pobytu, telefonní číslo a vizáž. Ve věci telefonických výhrůžek se žalobce obrátil na policii v Dillí, ale policie se jeho požadavkem nezabývala. Potíže neměl žalobce pouze v Amritsaru, kde pobýval před útokem v roce 2014 asi 6 dní, ale nemohl se tam přesídlit, neboť tam nejsou taková zdravotnická zařízení, aby se tam mohl žalobce léčit. Přesídlení jinam v Indii není podle žalobce řešením, protože všude jsou hinduisté. V ČR se žalobce dozvěděl, že v Indii neléčili jeho zranění dobře, může přijít o nohu a čeká ho operace. Do Indie se odmítá vrátit, protože se obává o svůj zdravotní stav a život. V Indii nemá kde bydlet a neměl by tam dostatečnou zdravotní péči. V Indii nebyl 3 roky, za tu dobu aktivity hinduistů zesílily. Žalobcova rodina si nepřeje jeho návrat, i proto, že byl fyzicky napaden bratr žalobce. O mezinárodní ochranu v ČR nepožádal hned po příjezdu, protože zde měl legální pobyt, jakmile začal mít s legálním pobytem problém, požádal o mezinárodní ochranu. V ČR si přeje zůstat, protože se tady cítí v bezpečí.

4. Z doplňujícího pohovoru ze dne 17. 7. 2019 vyplývají následující skutečnosti.
5. Před odjezdem z Indie pobýval žalobce asi týden v Dillí a čekal na vyřízení víza. Předtím pobývat na několika místech v Pandžábu a Gudžarátu, vesnici Budhi Pind opustil před více než 8 lety, ale občas se tam vrátil. Ve městě Amritsaru, kde pobýval, minulý měsíc policie zabila jednoho sikhů a dalšího mučila. Policie chce potlačit referendum o nezávislosti Pandžábu, kampaň proti sikhům iniciuje a podporuje indická vláda. V Budhi Pind zastával žalobce funkci prezidenta výboru gurudváry Baba Budha Gurdwara, ale jen na několik měsíců, potom musel uprchnout. Měl na starosti pořádání náboženských akcí a zajišťování potřebných financí na tyto akce. Hinduisté sikhům v Budhi Pind bránili v pořádání náboženských akcí nebo na ně útočili, bránili jim vstoupit do vesnice. Problémy žalobce v Indii začaly v době, kdy byl zvolen do funkce předsedy výboru gurudváry. Žalobce z Budhi Pind vycestoval, protože tam byl napaden hinduisty, myslí si, že byli z extremistické organizace Shiv Sena. Při útoku zemřelo několik sikhů, zbili žalobcova kamaráda, sám žalobce měl zranění na hlavě a zlomený kotník, byl v bezvědomí. Po útoku byl žalobce v nemocnici ve městě Ludhiana. Z nemocnice jej odvezli policisté na stanici a řekli mu, že při náboženské akci nezákonně nainstaloval pouliční tlampače a že nechťejí v Indii sikhů, protože jsou teroristé. Rodiče žalobce zaplatili policii za jeho propuštění a poté se začal skrývat v jiných státech Indie. Žalobce se neobrátil ve věci jednání policie na nadřízené složky, protože pokud se sikhové obrátí o pomoc na policii, ta jim nepomůže. Se sikhů se v Indii zachází jako s kriminálníky. V žalobcově rodné vesnici si běžně sikhové a hinduisté navzájem házejí kameny do oken. V letech 2012 až 2014 studoval žalobce na vysoké škole v bakalářském studiu v Rádžistánu ve městě Alwar. V roce 2014 se chtěl dostat do rodné vesnice, ale nemohl, problémy měl však i v jiných státech Indie. K organizaci Shiv Sena žalobce uvedl, že se jedná o extremistickou hinduistickou organizaci, která hlásí, že Indie je pouze hinduistická a ostatní se mají k tomuto náboženství připojit nebo se odstěhovat pryč. Žalobce byl v období let 2010 až 2014 na útěku, po ukončení studia v roce 2014 pobýval na různých místech v Indii, nejčastěji v Dillí, a to až do svého odjezdu v roce 2015. V Dillí neměl žádný problém, nicméně ani tam se nemohou sikhové svobodně pohybovat po ulicích. Hinduisté mu i tam telefonicky vyhrožovali. Vyhrožovali mu i po jeho příletu do ČR, žalobce neví, jak

získali jeho české telefonní číslo, ale i v Indii jeho telefonní číslo vždycky nějak získali. Svá zranění v období, kdy byl na útěku, léčil v různých nemocnicích, např. v Rádžistánu, nebo u soukromých lékařů. Léčba žalobce stále probíhá, nemocnice v Indii neposkytují dobrou léčbu a v ČR se o něj lékaři starají dobře. V roce 2014 ukončil žalobce studium a jeho rodina rozhodla, že by měl odjet z vlasti. Z Indie vycestoval 15. 6. 2015. Měl problém s vyřízením cestovního dokladu, protože na pasovém oddělení pracují hinduisté, vyřízení trvalo více než 2 měsíce, přičemž standardní lhůta k vydání cestovního dokladu je 5 dnů. V případě sikhů dělá policie pobytovou kontrolu v místě bydliště a obvykle si vezme úplatek – rodiče žalobce zaplatili 500 rupií za potvrzení policie potřebné k vyřízení cestovního dokladu. Rovněž měl žalobce problémy s vycestováním, podle imigračního úředníka měl mít i zpáteční letenku, což se dozvěděl až na letišti. Kvůli tomu zaplatil 65 tisíc rupií, prostředník mu zařídil zakoupení zpáteční letenky. Ve stejnou dobu cestoval do Prahy za studiem i spolužák žalobce, hinduista, a ten neměl problém s tím, že by musel mít zpáteční letenku. Co se týče zdravotních potíží žalobce, má mu být v motolské nemocnici operován kotník na pravé noze, od druhého napadení má také problémy se zuby na levé čelisti. Žalobce dále na dotaz žalovaného uvedl, že byl řadovým členem strany Shiromani Akali Dal (dále též „SAD“), strany, která podporuje sikhly. Žalobce na závěr uvedl, že má v ČR přítelkyni, pobývají ve společné domácnosti. Do Indie se vrátit nechce, neboť se tam necítí v bezpečí, od své rodiny dostal informace, že situace sikhů v Indii je špatná. Rozpory ve výpovědi žalobce v minulém pohovoru jsou nedorozuměním.

6. Doplnující pohovory ze dne 28. 1. 2020 a dne 12. 2. 2020 byly zaměřeny na dokumenty doložené žalobcem, z nichž vyplynuly následující skutečnosti.
7. V dokumentech se obecně pojednává o situaci sikhů v Indii a útocích na sikhly ze strany hinduistů, žalobce v těchto dokumentech není nijak osobně zmíněn. V dalším dokumentu, který je dopisem prezidenta strany SAD, je uvedeno, že je žalobce členem strany SAD a pokud se vrátí do Indie, může být usmrčen na policejní stanici, může také dostat trest smrti. Žalobce je v tomto dokumentu výslovně uveden, je v něm i jeho fotografie. V dokumentu je rovněž žádost předsedy strany SAD, aby žalobci byl udělen legální pobyt v ČR, protože je sikhem, jak národností, tak náboženským vyznáním. Žalobce je členem strany již od narození, stejně jako příslušníci jeho rodiny. Členy této strany jsou pouze sikhové, registrace ve straně není na základě dokumentu, ale na základě sikhských znaků. Co se týče strany SAD, žalobce uvedl, že se jedná o legální stranu, je jednou z hlavních indických parlamentních stran. Sikhové pouze poklidně usilují o samostatný sikhský stát. Žalobce svou příslušnost ke straně SAD neuvedl v průběhu pohovoru dne 5. 9. 2018, neboť mu tehdy nedal správní orgán možnost se vyjádřit. Opět žalobce sdělil, že byl v Indii dvakrát fyzicky napaden, a to hindy z politické strany Shiv Sena, která je legální politickou stranou. Žalobce byl napaden v průběhu týdenního obřadu týkajícího se gurudváry, který je znakem sikhského vyznání, a proto se hindům nelíbí. Hindové na ně zaútočili meči, tři až čtyři sikhové byli usmrceni. Žalobce byl také zraněn, měl zlomený kotník a zranění na hlavě od rány tyčí. Žalobce se neobrátil na pandžábskou policii, protože veškerá vládní moc je na straně hindů. Žalobce uvedl, že existuje mnoho případů, kdy se sikhové nedomohou spravedlnosti. Proto usilují o samostatný stát Khálistán. Žalobce nezvažil, že by se obrátil na nadřízenou složku policie nebo jiné organizace, neměl na to čas, jeho rodina a

strana jej poslali pryč ze země. Žalobci při útěku pomáhal jeho přítel, který byl hind a byl za to posléze zabit hindy v Anglii, vyšetřování v Anglii i v Indii je zatím bez výsledku. V Indii žalobce ničemu nevěří, není tam pro něj bezpečno, nebude se moci obrátit o pomoc proti nečinnosti na policii nebo vyšší instance, neboť mu za to hrozí usmrcení indickou policií, což se již stalo mnoha členům strany. Žalobce nesdělil dříve, že je členem strany SAD, neboť čekal na dokumenty od svého politika, který mu je předal až později po pohovoru konaném dne 5. 9. 2018. Měl za to, že je lepší předložit dokumenty, než o tom jen hovořit. Co se týče žalobcova zdravotního stavu, bude potřebovat další operační zákroky, které by v Indii nebylo možné uskutečnit, na tamní léčbu nemá žalobce finanční prostředky, nadto zdravotní péče v ČR je kvalitnější než v Indii.

8. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z návratu do Indie jako příslušníka sikhské komunity, a to před možným neadekvátním jednáním ze strany příslušníků komunity hinduistů. Žalobce projevil i obecný nesouhlas s útlakem sikhské komunity ze strany indické vlády z důvodu sikhských snah o vytvoření samostatného státu Khálistánu. Na území ČR chce žalobce zůstat i kvůli své obavě z návratu do vlasti, pramenící z nižší úrovně lékařské péče v Indii, vzhledem ke svým zdravotním problémům.
9. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Indie ze dne 30. 8. 2018, Informace OAMP, Sikhové v Paňdžábu ze dne 26. 11. 2019, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, Údaje o zemi Indie 2018 ze dne 20. 3. 2019, Hodnocení Indie jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019 a Informace belgického Generálního úřadu pro cizince ze dne 5. 1. 2016, získané z rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu III (MedCOI Project III), Přehled informací o zemi, Přístup ke zdravotní péči: Indie ze dne 22. 8. 2019, překlad vybraných částí.
10. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že souhlasí se 70 % znění informací, se 30 % nesouhlasí. Nesouhlasil konkrétně s informací o zdravotním systému v Indii a přístupu ke zdravotní péči ze strany menšiny jako jsou i sikhové. Sikhové nemají stejná práva jako ostatní indická společnost, nemají přístup ke zdravotnímu pojištění, k němu mají přístup jen hindové spojení s vládou. V Indii se každá návštěva u lékaře hradí, stejně jako operace, a to i kdyby pracoval a měl zdravotní pojištění. Rodiče žalobce prodali pozemek, aby mohli zaplatit žalobci za operaci nohy 150 tis. rupií. Dále bylo v podkladech rozhodnutí uvedeno, že sikhové mají stejná práva jako ostatní indická společnost. V podkladech však dle žalobce nejsou informace o tom, že 150 tis. sikhů bylo zabito, ženy jsou znásilňovány a pachatelé z řad hindů nebyli odsouzeni. Žalobce vyslovil nesouhlas s informacemi o sikhské realitě v Indii. Žalobce zpochybnil i informaci o tom, že indická vláda pomáhá chudým lidem peněžitými dávkami. Jedná se o informace uvedené na papíře, ale realita je jinde. Žalobce potvrdil, že strana SAD má dvě frakce, které však nemají rovná práva – jedna frakce souhlasí s vládou a získává peníze, a druhá frakce je kontrolována vládou a od roku 1984 vláda zavírá její členy. Žalobce nesouhlasil s informacemi uvedenými ve zprávách, že Indie je bezpečnou zemí.

11. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný konstatoval, že žalobcem prezentované skutečnosti nevyhodnotil jako konzistentní, přičemž konstatoval řadu velmi významných rozporů v časové i dějové linii, výpověď žalobce považuje žalovaný za nevěrohodnou. Zejména jsou nekonzistentní údaje ohledně žalobcova působení ve výboru gurudváry, když nejdříve uvedl, že tuto funkci vykonával po dobu tří měsíců v roce 2013, následně uvedl rok 2014 a v průběhu doplňujícího pohovoru uvedl, že funkci prezidenta gurudváry vykonával několik měsíců v letech 2010 nebo 2011. Žalobce za svého pobytu v Indii vykonával pouze jednu funkci – prezidenta gurudváry, do které ho dosadil ústřední výbor strany SAD. Žalovaný na základě toho usoudil, že pokud žalobce zastával jakoukoli stranickou funkci, ze které mu plynuly jakékoliv problémy, neměl by mít problém určit přesně časové období výkonu funkce. Uvedené rozpory v časovém určení poukazují na nevěrohodnost žalobce. Nevěrohodnost žalobce spojuje žalovaný i s tím, že na pohovoru dne 5. 9. 2019 žalobce výslovně uvedl, že nebyl nikdy osobně spjat s žádnou politickou stranou, nicméně dne 17. 7. 2019 předložil dokumenty potvrzující jeho členství v politické straně. Nevěrohodnost a rozporuplnost výpovědi žalobce se zakládala dle žalovaného i na tom, že žalobce i členové jeho rodiny měli být pouze řadovými členy strany SAD, avšak žalobce rovněž uvedl, že byl ve funkci předsedy obecní organizace v gurudváře jeho vesnice. Co se týče údajů o napadení a údajů o tom, kdy začaly problémy žalobce, ani tyto nejsou dle žalovaného věrohodné. Žalobce uváděl dne 5. 9. 2018, že byl napaden v dubnu roku 2014 ve vesnici Budhi Pind v průběhu akce gurudváry a po útoku měl být hospitalizován dva měsíce ve městě Ludhiana. Dne 17. 7. 2019 pak žalobce obecně uváděl, že problémy s hinduisty začal mít koncem roku 2010 po svém zvolení do funkce prezidenta gurudváry ve městě Budhi Pind. Frakturu kotníku pravé nohy mu měli způsobit hinduisté při útoku v roce 2014. Útok, kvůli kterému měl být žalobce 9 dní hospitalizován ve městě Ludhiana, se udál v listopadu nebo prosinci roku 2010. Zároveň žalobce uvedl, že měl být napaden dvakrát, avšak poté uvedl, že k jedinému útoku na jeho osobu mělo dojít v roce 2014. Rozpor správní orgán viděl i v tom, že dne 5. 9. 2018 žalobce uváděl, že napadení hinduistů ze strany Shiv Sena nahlásil policii, ale indická policie o tom nesešla záznam a chtěla trestně stíhat žalobce. Proti nečinnosti indické policie se žalobce následně neobrátil na nadřízené složky. Později žalobci vyhrožovaly telefonicky neznámé osoby, což také nahlásil indické policii, a ani v této věci policie nekonala. Žalobce písemně požádal o pomoc premiéra Paňdžábu, odpověď neobdržel. V průběhu doplňujícího pohovoru dne 17. 7. 2019 uvedl pak žalobce, že byl po svém napadení indickou policií zadržen na 24 hodin, protože útočníci na něj podali trestní oznámení, v průběhu zadržení mu bylo policií vyhrožováno, a byl propuštěn poté, co jeho rodiče poskytli policii úplatek. Protokol o obvinění žalobce ztratil při stěhování z místa na místo. Poté se před policií skrýval v jiných indických státech, na nadřízené složky policie se pro pomoc neobrátil. Rovněž žalobce neuvedl, že by se obrátil ve věci nečinnosti policie na premiéra Paňdžábu. Žalovaný v uvedených výpovědích žalobce vidí zásadní rozpor v tom, že žalobce nejdříve tvrdil, že indická policie ve věci jeho napadení nekonala, ale následně uvedl, že proti němu policie vznesla obvinění. O tak zásadní osobní zkušenosti, jakou je zadržení na indické policii na 24 hodin a

vyhrožování ze strany policie, žalobce hovořil až na doplňujícím pohovoru dne 17. 7. 2019. Pokud by však bylo toto tvrzení pravdivé, má žalovaný za to, že by tyto skutečnosti uvedl již při pohovoru konaném dne 5. 9. 2018. O skrývání se před policií žalobce rovněž hovořil až v průběhu doplňujícího pohovoru dne 17. 7. 2019. Žalovaný na základě výše uvedeného zhodnotil žalobcovu vyjádření o obavě z trestního stíhání v Indii jako účelové, s cílem vyvolat domněnku o důvodech azylově relevantních. Žalovaný dále poukázal i na rozpor ve výpovědi žalobce ze dne 17. 7. 2019 v tom, že údajně měl v letech 2010 až 2014 pobývat na různých místech, protože se skrýval před indickou policií, nicméně rovněž uvedl, že v letech 2012 až 2014 vykonal bakalářské studium ve městě Alwar, do školy docházel tři dny v týdnu a pobýval na vysokoškolských kolejích. Žalovaný nevyloučil účast žalobce na akcích sikhské komunity, nezjistil však žádný důvod, kvůli němuž by mělo docházet k pronásledování žalobce ze strany státních orgánů z politických důvodů v zemi jeho původu. Pokud by měly indické státní orgány zájem na osobě žalobce, např. pokud by byl v Indii skutečně trestně stíhán za účast na akcích gurudváry, bylo by mu znemožněno vycestovat ze země či byl měl s vycestováním daleko větší potíže, než jen průtahy se zpáteční letenkou na letišti. Žalobce z Indie vycestoval legálně na základě svého cestovního dokladu a s vízem za účelem studia v ČR. K tvrzením žalobce o pronásledování sikhů konstatoval správní orgán na základě Informace OAMP, Sikhové v Pandžábu ze dne 26. 11. 2019, že soužití hinduistů a sikhů nebylo v minulosti pokojné a na počátku 80. let se objevily požadavky na nezávislý sikhský stát Khálistán, v současnosti se však vztahy mezi sikhy a ostatními náboženskými komunitami jeví jako nekonfliktní. Strana SAD je regionální politickou stranou aktivní v Pandžábu a v Novém Dillí, usiluje o vznik sikhského státu a v Pandžábu se střídá u moci s dalšími stranami. Strana se štěpí na Shiromani Akali Dal Badal (dále jen „SADB“) a Shiromani Akali Dal Armistar (dále jen „SADA“). U strany SADA, jejímž má být členem i žalobce, se v minulosti vyskytly případy občasného zadržení aktivistů volajících po nezávislém Khálistánu, opakovaným vyšetřováním je vystaven zejména Simrajnit Singh Mann, jakožto čelní představitel strany. Nicméně je dlouhodobě úspěšný při hájení se právní cestou. Řadoví členové SADA jsou ohroženi násilím při eskalaci jednotlivých happeningů a volebních akcí, k násilným střetům včetně zabití začalo docházet v návaznosti na volby v Pandžábu v roce 2017. Jedná se však o malé incidenty na lokální úrovni. Policie podezírá sikhské extremisty z útoků proti pravicovým, hinduistickým politikům či náboženským představitelům, přičemž k útokům sporadicky dochází od roku 2016. V minulosti pak došlo k zadržení několika mladých sikhů podezřelých z radikalizace či spolupráce s pákistánskými tajnými službami. Co se týče dokumentů předložených žalobcem, žalovaný konstatoval, že nemají žádnou vypovídací hodnotu a nelze je ověřit, jedná se o proklamativní písemnosti a žalobce má blízký vztah k osobám podávajícím prohlášení, zejména k otci, což zpochybňuje jejich objektivitu, neboť je zřejmý jejich zájem na výsledku správního řízení. Žalovaný tak uzavřel, že nevyloučuje žalobcovu příslušnost k sikhské komunitě či jeho členství ve straně SADA, nezjistil však žádný azylově relevantní důvod, kvůli němuž by mělo docházet k pronásledování žalobce v zemi jeho původu ze strany příslušníků komunity hinduistů, potažmo indickými státními orgány.

12. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že hlavním důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o setrvání na českém území a legalizace

jeho pobytu v ČR poté, co o legální pobyt v ČR přišel a nebyl mu obnoven, což však nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu. Žalovaný nerozporoval příslušnost žalobce k sikhské náboženské komunitě, z Informace OAMP, Sikhové v Pandžábu ze dne 26. 11. 2019 však vyplynulo, že v Indii nedochází obecně k pronásledování ani diskriminaci či jinému postihování příznivců legálních politických stran, jakou je i sikhská politická strana SADA, jejímž členem má být žalobce, natož náboženských menšin, konkrétně náboženské menšiny sikhů. Postavení sikhů je v zásadě neproblematické, běžně mají i své zastoupení v indické vládě. Tvrzení žalobce, že indická vláda potlačuje sikhskou komunitu a její snahu o samostatný stát, lze považovat za ideologické deklarace nezakládající se v realitě. K pronásledování ani k diskriminaci sikhů nedochází ani v Pandžábu, kde příslušníci této komunity tvoří většinu obyvatelstva, paňdžábština je v Pandžábu jediným státním jazykem. V Informaci OAMP, Hodnocení Indie jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019 je uvedeno, že v oblasti jsou nedostatky v oblasti lidských práv, zejména porušování lidských práv včetně případů mučení ze strany bezpečnostních složek, zvláště v severovýchodních částech Indie a v Kašmíru, a v praxi přetrvávají případy násilí a diskriminace spojené s kastovním systémem či náboženskou příslušností. S potížemi žalobce však podle žalovaného nemají uvedené případy žádnou souvislost, neboť žalobce nepochází ani ze severovýchodu Indie ani z Kašmíru a na sikhskou komunitu se nevztahuje kastovní systém a mezináboženské násilí je prakticky nezasahuje. Žalovaný konstatoval, že v Informaci OAMP, Sikhové v Pandžábu ze dne 26. 11. 2019 je uvedeno, že k největší vlně násilí mezi sikhy a hinduisty došlo v roce 1984, kdy byly oběti na straně sikhů i hinduistů, a následovalo období extrémního násilí, které trvalo až do roku 1995. Jinak se jeví vztahy mezi sikhy a hinduisty jako v zásadě nekonfliktní. Ke zhoršení vztahů mezi sikhy a hinduisty dochází pouze v souvislosti s konkrétními incidenty, jako v roce 2015, kdy během zásahu proti sikhské demonstraci byl jeden demonstrant usmrcen, a v roce 2017, kdy skutečně došlo v souvislosti s volbami k násilným střetům včetně zabití, avšak jednalo se o napadení mezi stoupenci jednotlivých frakcí SAD – tedy SADA a SADB. Co se týče námítky žalobce, že se nemůže obrátit na policii v Indii, protože je ovlivněna protisikhskou vládní politikou, uvedl žalovaný, že Indie je federativní parlamentní republika s bezpečnostními složkami pod kontrolou civilních orgánů, indická ústava garantuje základní práva a svobody. Co se týče nestrannosti indické policie, žalovaný konstatoval, že v Indii existují odvolací soudy, kam se mohou občané obrátit se svými stížnostmi, za jednotlivé případy porušení lidských práv se staví i řada lidskoprávních organizací, které nejsou omezeny ze strany indické vlády. Ústřední vládou byla zřízena Národní komise pro lidská práva, která má mandát zabývat se porušováním lidských práv. V případě žalobce pak nelze hovořit o pronásledování v zemi původu z důvodu, že náleží ke komunitě sikhů, když se podle indické ústavy na sikhy, džainisty a budhisty vztahují všechna práva a povinnosti vyplývající z hindského práva. Rovněž těmto komunitám a dále i muslimům, křesťanům a pársům federální zákon přiznává status náboženských menšin, jimž mají státy zaručit ochranu a podmínky pro rozvoj vlastní identity. Žalovaný dále konstatoval, že pronásledování v Indii žalobce nenásvědčují ani skutečnosti, že bez problémů vystudoval vysokou školu a byla mu poskytnuta zdravotní péče vzhledem k jeho vrozené vadě pohybového aparátu. Co se týče vyhrožování žalobci ze strany hinduistů, šlo dle žalovaného o činnost soukromých osob, proti které se žalobce měl dovolat pomoci v rámci svého domovského státu a musí vyčerpat možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními přestupky. Ve výpovědi žalobce

je rozpor v tom, že nejdříve uvedl, že se na indické orgány za svého pobytu v Indii obrátil, avšak následně nepodnikl proti jejich nečinnosti žádné kroky. Následně pak žalobce uvedl, že se se žádostí o pomoc na indické státní orgány neobrátil. Žalovaný zhodnotil vyjádření žalobce o obavě z výhrůžek ze strany soukromých osob jako účelově použité. Co se týče telefonických výhrůžek v době, kdy žalobce již nebyl v Indii, dle žalovaného by žalobce zvažoval podat žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po těchto výhrůžkách, nikoliv až poté, kdy mu nebyl udělen legální pobyt. K ekonomickým potížím v zemi původu žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly zjištěny okolnosti, které by směřovaly k tomu, že by ekonomická situace a její nepříznivý dopad byly namířeny jen proti některým skupinám obyvatel. Ekonomické potíže v zemi původu přitom nejsou důvodem pro udělení azylu. Rovněž správní orgán nakonec konstatoval k námitce žalobce, že má v ČR přítelkyni, že ani rodinné vztahy cizince s českým občanem nejsou důvodem pro udělení azylu, otázku pobytu je nutno řešit dle zákona o pobytu cizinců na území ČR.

13. Žalobce dle žalovaného rovněž nesplňoval důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.

14. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona

o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobce dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že utrpěl frakturu pravého kotníku a levého kolene, dále má stomatologické problémy, a rovněž doložil zdravotní zprávy o urologických problémech. Žalobce odmítá návrat do Indie z důvodu tamní nedostatečné lékařské péče ve srovnání s ČR, vzhledem k jeho zdravotním problémům. Frakturu pravého kotníku a levého kolene měl utrpět při potyčkách s hinduisty, při nichž byl také seknut do zad a ostrým předmětem uhozen ho hlavy. Na základě lékařských zpráv předložených žalobcem shrnul žalovaný, že z nich nikterak nevyplývá, že by žalobce v minulosti utrpěl frakturu levého kolene. Rovněž z nich nevyplývá fraktura pravého kotníku, naopak z nich vyplývá, že žalobce byl v Indii operován pro vrozené onemocnění pes equinovarus, neboli koňská noha, nikoliv pro frakturu kotníku. Žalobce tedy deformitou pravé nohy trpí od narození, a ne od údajné fraktury kotníku. Rovněž z lékařských zpráv nevyplývá, že by problémy vznikly deformací v oblasti ústní dutiny, a tedy že by stomatologické problémy žalobce měl po údajných útocích hinduistů. Žalobce v průběhu správního řízení vůbec neuvedl, že trpí vrozenou deformitou pravé nohy, a zřejmě chtěl ve správním orgánu vyvolat dojem azylově relevantních důvodů, když tvrdil, že utrpěl frakturu pravého kotníku způsobeného hinduisty, což způsobuje nevěrohodnost žalobce. Co se týče úrovně lékařské péče v Indii, uvedl žalovaný, že je nižší než v ČR, nicméně z Informace belgického Generálního úřadu pro cizince ze dne 5. 1. 2016, získané z rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu III (MedCOI Project III), Přehled informací o zemi, Přístup ke zdravotní péči: Indie ze dne 22. 8. 2019 vyplývá, že v Indii je dostupná specializovaná lékařská péče v hlavních okresních nemocnicích, fakultních nemocnicích i soukromých nemocnicích. Specializovaná péče je více soustředěna v soukromých zařízeních, ale ve státním sektoru je dostupná ve velkých nemocnicích a ve fakultních nemocnicích v hlavních městech okresů či států. Ve státních i soukromých zařízeních jsou poradníky, ve státních zařízeních je přijetí bezplatné nebo výrazně dotované. Nemocnice přijímá pacienty na základě doporučení praktického lékaře a uhrazení

případných poplatků. Lékárný jsou v Indii dostupné i v odlehlých městech, ceny léků jsou regulovány vládou. Pacienti mají v Indii přístup k dotované zdravotní péči, existují zde i charitativní instituce, které také poskytují cenově dostupnou léčbu. V Indii rovněž existují národní programy zdravotního pojištění, dotované jak centrální indickou vládou, tak vládami jednotlivých indických států. Existují různé programy pro pracující i jimi vyživované osoby, dostupné i pro chudé obyvatelstvo s cílem, aby každý měl finančně dostupnou lékařskou péči. Žalobce tedy má v zemi původu dostupnou lékařskou péči, v rámci níž může pokračovat v léčbě svých případných zdravotních problémů. Finanční zátěž při léčbě v Indii jistě může být vyšší než v ČR, ovšem dle žalovaného není účelem humanitárního azylu řešit situaci osob, pro které by léčení v rámci zdravotního systému v ČR bylo určitým způsobem výhodnější. Případ žalobce není dle žalovaného případem hodným zvláštního zřetele a životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou. Žalovaný ani nezjistil, že by zdravotní problémy žalobce bezprostředně ohrožovaly život žalobce či že by neměl možnost se s těmito zdravotními problémy léčit v domovském státě. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

15. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Podle Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Indie ze dne 30. 8. 2018 trest smrti sice nebyl v Indii doposud zrušen, v roce 2017 byly odsouzeny k smrti 109 osob, nicméně v letech 2016 a 2017 žádná poprava provedena nebyla, ani v roce 2018 ke dni vydání Informace OAMP. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Mučení je v zemi zákonem zakázáno, nicméně dle nevládních organizací a civilistů k němu v roce 2017 v některých případech docházelo, spíše však u vězňů odsouzených k smrti, zadržených povstalců, domnělých teroristů či demonstrantů. Co se týče obavy žalobce z možného neadekvátního jednání ze strany hinduistů, kteří mají být podporováni státními orgány, uvedl žalovaný, že žalobce má možnost obrátit se s žádostí o pomoc k domovským státním orgánům. Ani potenciální kriminální jednání v zemi původu žalobce není samo o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany, pokud se je orgány v zemi původu snaží vyšetřovat a postihovat, a ze všeobecného kontextu situace v zemi původu nevyplývá, že by situace žalobce byla horší než situace většiny ostatních osob žijících v dotčeném státu. K uvedenému závěru však žalovaný nedospěl.
16. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že z výše uvedených informačních zdrojů nevyplývá, že by v zemi původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu.

17. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce má možnost upravit své poměry ohledně pobytu v ČR za využití ustanovení jiného zákona. Co se týče skutečnosti, že žalobce má v ČR přítelkyni a proto nechce ČR opustit, žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život, přičemž existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, tedy ani ve formě doplňkové ochrany.
18. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
19. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto žalobci doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
20. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

21. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné.
22. Ačkoliv napadené rozhodnutí uvádí, že dochází k zatýkání členů strany SADA i jejího vrcholného představitele, k násilí na členech stran SADA a SADB a k omezování jejich politických práv, zároveň však uvádí, že žalobci nehrozí při návratu do domovského státu žádná perzekuce. Napadené rozhodnutí vyzdvihuje údajné rozpory ve výpovědi žalobce, které však ve skutečnosti nejsou rozpory, jedná se o výpovědi žalobce vytržené z kontextu. Pokud se napadené rozhodnutí pozastavuje nad tím, proč žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v souvislosti s přímou hrozbou vycestování po ztrátě pobytového oprávnění, tak naopak žalobce pokládá za logické, že požádal o mezinárodní ochranu až v souvislosti s hrozbou vycestování, neboť dříve měl upraven pobyt a nehrozil mu návrat do domovského státu. Ačkoliv žalovaný přiznává, že etnikum sikhů je v domovském státě žalobce obětí represí, zároveň uvádí, že žalobci nic nehrozí. Jako projev nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce dále vnímá vyjádření žalovaného, že v Indii dochází k porušování lidských práv, včetně mučení a násilí na politických odpůrcích, ovšem zároveň dodává, že lze tento stát považovat za bezpečný.
23. Žalobce v průběhu správního řízení doložil mnoho důkazů svědčících ve prospěch jeho tvrzení, všechny však správní orgán negoval s odkazem na materiál nazvaný jako Informace OAMP, který však není nestranným důkazním zdrojem, neboť je materiálem vytvořeným přímo správním orgánem a je v konfliktu s důkazy poskytnutými žalobcem.

24. Pokud jde o konkrétní činnost žalobce při pořádání politických a duchovních akcí, s touto se napadené rozhodnutí nikterak nevypořádává, pouze se omezuje na rekapitulaci závěrů, které vyplývají z podkladu připraveného samotným žalovaným.
25. Žalobce je toho názoru, že velmi detailně zodpověděl otázky mířící na přezkoumání jeho poměrů, přičemž osvědčil, že je skutečným příslušníkem minoritní skupiny, která je ze strany hinduistů pronásledována. Žalobce zmínil i konkrétní incidenty, kdy byl pronásledován, bit i vězněn, avšak napadené rozhodnutí tato tvrzení nijak nekonfrontovalo.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále dle žalobce nevyplývá vypořádání tvrzení žalobce, jak je uvedeno např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007 – 66. Odůvodnění nehodnotí provedené důkazy jednotlivě a ve vzájemném kontextu, nezabývá se nesouladem listinných zpráv o bezpečnosti a politické situaci v Indii s některými pasážemi výpovědi žalobce, a není tak možné zjistit, z jakého důvodu se žalovaný přiklonil při hodnocení důkazů k určitému důkazu na úkor důkazu jiného.
27. Žalobce má za to, že řízení o mezinárodní ochraně představuje specifické řízení, při němž nelze klást na osobu žadatele zvýšené požadavky stran důkazního břemene, neboť nelze očekávat, že bude vybaven paletou důkazů prokazujících jeho tvrzení o pronásledování, a to zvláště v situaci, kdy byl žalobce omezován domovskou policií již při své snaze vycestovat a teprve při koupi zpáteční letenky mu bylo umožněno opustit zemi.
28. Žalobce dále uvedl, že se podle jeho názoru napadené rozhodnutí nevypořádalo dostatečně s jeho zdravotním stavem, který je do značné míry ovlivněn i násilím ze strany hinduistů. Žalobce je proto názoru, že existují důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu, neboť by v domovském státě nemohl získat obdobnou lékařskou péči jako v ČR, a to i s ohledem na jeho dřívější politickou aktivitu.
29. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
31. Po provedeném správním řízení žalovaný nedospěl k názoru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, když žádné takové potíže ani neuvedl. Tvrzená obava žalobce z hrozby, které údajně čelí v Indii, je ve světle jeho výpovědí ve správním řízení a zjištění učiněných v tomto řízení zcela nedůvodná, když tvrzení žalobce jsou především nevěrohodná. Na základě rozporů ve výpovědi žalobce žalovaný uzavřel, že vyjádření žalobce o obavě z trestního stíhání v Indii hodnotí jako účelově použité.
32. Žalovaný nevylučuje účast žalobce na akcích sikhské komunity, ani jeho příslušnost k sikhské komunitě, nicméně nezjistil žádný azylově relevantní důvod, kvůli němuž by mělo docházet k pronásledování žalobce v zemi jeho původu ze strany státních orgánů

z politických důvodů, ani žádný azylově relevantní důvod, kvůli němuž by mělo docházet k pronásledování žalobce v zemi jeho původu ze strany hinduistů, potažmo indickými státními orgány, a to po prověření informací sdělených žalobcem a porovnáním s informacemi o situaci v zemi původu žalobce, i vzhledem k nesrovnalostem ve výpovědích žalobce.

33. Co se týče zájmu státních orgánů v zemi původu žalobce, jistě by žalobci bylo znemožněno vycestovat ze země či by měl s vycestováním daleko větší potíže, než jen potíže s letenkou na letišti. Žalobce však vycestoval na vlastní cestovní pas a s vízem za účelem studia v ČR. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu formou azylu až poté, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, hlavním důvodem podání žádosti tedy je legalizace dalšího pobytu žalobce na území ČR. Žalovaný dále konstatoval, že pokud by žalobce tak palčivě pociťoval problémy ze strany hinduistů v zemi původu, přinejmenším by zvažoval požádat o azyl již v době, kdy žádal o legalizaci pobytu v ČR se záměrem léčby svých zdravotních problémů. O mezinárodní ochranu žalobce neprojevil zájem po celou dobu svého pobytu v ČR od června 2015, kdy do ČR přicestoval, naopak v roce 2016 své studium v ČR ukončil a tři měsíce pobýval ve Velké Británii.
34. Žalovaný rovněž poukázal na Informaci OAMP Indie – Sikhové v Pandžábu a Hodnocení Indie jako bezpečné země původu, z nichž vyplývá, že v Indii obecně nedochází k pronásledování ani diskriminaci ani jinému postihování příznivců legálních politických stran, jakou je i sikhská politická strana SADA, natož náboženských menšin, konkrétně náboženské menšiny sikhů.
35. Ke zdravotnímu stavu žalobce uvedl žalovaný, že nepopírá finanční náročnost poskytované lékařské péče v zemi původu žalobce, která je jistě vyšší než v ČR. Ovšem zdůraznil, že účelem humanitárního azylu není řešení situace u osob, pro které by např. z dlouhodobého hlediska mohlo být léčení v rámci zdravotního systému v ČR výhodnější, a to jak z pohledu finančního, tak vzhledem k obecné úrovni zdravotní péče v ČR, která je jistě vyšší než v zemi původu žalobce. Životní situaci žalobce ani nelze považovat za mimořádnou, jeho případ tak není případem zvláštního zřetele hodným, jak vyžaduje ustanovení § 14 zákona o azylu. V případě žalobce správní orgán nezjistil, že by onemocnění pes equinovarus, urologické problémy či stomatologické problémy bezprostředně ohrožovaly život žalobce, či že by neměl možnost se s nimi léčit v domovském státě.
36. Žalovaný proto odmítl v žalobě uvedené námitky. Informace obstarané žalovaným byly aktuální, jedná se o nezávislé informační zdroje, které obsahují ucelený a vyvážený pohled na společenské poměry v Indii, tedy obsahují i negativní hodnocení, přičemž sám žalobce je v průběhu správního řízení nezpochybnil. Žalovaný se rovněž řádně vypořádal se všemi tvrzeními žalobce, jednotlivosti podrobně popsal i vyhodnotil.
37. Žalovaný má tedy za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti či nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

38. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
39. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
40. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání.
Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
41. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
42. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédnul i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit*

pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

43. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud

dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 2 As 85/2011 – 170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

44. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s

takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž

se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

45. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalované, aby námitky či důkazy vypořádala, logicky odůvodnila a argumentovala s uvedením skutkových a právních důvodů.
46. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co ho vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
47. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí

vyslovila žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

48. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
49. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
50. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Jsou v něm založeny protokoly o pohovoru a o doplňujících pohovorech, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Indie ze dne 30. 8. 2018, Informace OAMP, Sikhové v Paňdžábu ze dne 26. 11. 2019, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, Údaje o zemi Indie 2018 ze dne 20. 3. 2019, Hodnocení Indie jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019 a Informace belgického Generálního úřadu pro cizince ze dne 5. 1. 2016, získané z rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu III (MedCOI Project III), Přehled informací o zemi, Přístup ke zdravotní péči: Indie ze dne 22. 8. 2019, překlad vybraných částí, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.
51. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.*
52. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění *se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
53. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo*

organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.

54. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
55. K důvodům své žádosti žalobce pouze uvedl to, že jako příslušník komunity sikhů se obává neadekvátního jednání ze strany hinduistů a nesouhlasí s útlakem sikhů ze strany indické vlády z důvodu sikhských snah o vytvoření samostatného sikhského státu Khálistánu. Co se týče těchto tvrzení žalobce, žalovaný je označil za nevěrohodná, a to s ohledem na rozpory v nich v průběhu pohovorů.
56. K tomu soud v první řadě uvádí, že souhlasí se závěrem žalovaného, že rozpory ve výpovědích žalobce jsou zásadní, a to zejména co se týče časových údajů ohledně údajných útoků hinduistů vůči žalobci, začátku problémů žalobce v zemi původu a rovněž ohledně toho, kdy žalobce zastával funkci prezidenta gurudváry ve městě Budhi Pind. Žalobce totiž dne 5. 9. 2018 v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že vykonával funkci prezidenta gurudváry v průběhu tří měsíců v roce 2013 a následně v průběhu pohovoru téhož dne uvedl, že funkci ve výboru správy gurudváry vykonával v roce 2014 a počátek svých problémů zařadil právě do roku 2014. V průběhu pohovoru dne 17. 7. 2019 však tvrdil, že funkci ve výboru gurudváry vykonával několik měsíců v letech 2010 nebo 2011. Počátek svých problémů zařadil do období let 2010 – 2014, kdy měl být na útěku a měl pobývat na různých místech v Indii. Rovněž žalobce informace ohledně svého členství v politické straně SAD a ohledně útoků na jeho osobu neuvedl během prvního pohovoru dne 5. 9. 2018, ale až v průběhu pohovoru dne 17. 7. 2019. Žalobce v průběhu prvního pohovoru dne 5. 9. 2018 totiž neuvedl skutečnosti ohledně jeho členství v politické straně, resp. výslovně uvedl, že není členem žádné politické strany, neuvedl ani skutečnosti ohledně napadení hinduisty a zadržení na policejní stanici na 24 hodin, a tyto informace žalovanému sdělil až v průběhu pohovoru dne 17. 7. 2019. Uvedená nekonzistentnost sdělení žalobce pak zcela oprávněně založila u správního orgánu domněnku o účelovosti těchto sdělení, obzvláště v situaci, kdy se jedná o informace zcela zásadní pro posouzení azylového příběhu žalobce.
57. Žalobce skutečnost, že při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a při prvním pohovoru neuvedl své členství v politické straně SAD a další informace,

odůvodnil tím, že mu správní orgán nedal možnost se vyjádřit a také že čekal na dokumenty dokládající jeho členství ve straně. Soud však konstatuje, že žalobci možnost vyjádřit se dána byla, avšak na přímý dotaz žalovaného ohledně jeho politického přesvědčení žalobce výslovně odpověděl, že kromě funkce prezidenta gurudváry neměl žádné politické aktivity a ani nebyl spojen s žádnou stranou. Nadto skutečnost, že žalobce neměl k dispozici dokumenty dokládající jeho členství ve straně, nejsou překážkou pro sdělení této skutečnosti správnímu orgánu, dokumenty mohly být žalobcem doloženy i v dodatečné lhůtě.

58. Dále rovněž na věrohodnosti žalobce nepřidává fakt, že poté, co měl být napaden za své náboženské aktivity, mu bylo umožněno v letech 2012 – 2014 studovat vysokou školu v zemi původu ve městě Alwar, přičemž je dána další nesrovnalost ohledně toho, zda žalobce vysokou školu studoval prezenčně či dálkově, když při pohovoru dne 5. 9. 2018 sdělil, že vysokou školu studoval dálkově, nicméně následně při pohovoru dne 17. 7. 2019 sdělil, že do školy docházel 3 dny v týdnu a bydlel na kolejích, přičemž rozpor ve své výpovědi žalobce uspokojivě neodůvodnil. Prezenční ani dálkové studium vysoké školy však neodpovídá tvrzení žalobce ohledně toho, že se měl v uvedené době pohybovat na více místech v Indii, neboť z důvodu pronásledování se nemohl zdržovat na jednom místě a skrýval se. Skutečnost, že mohl studovat vysokou školu, neodpovídá ani tomu, že by měl být žalobce v zemi původu nějakým způsobem perzekuován.
59. Krajský soud musí dále poukázat na nesrovnalosti týkající se špatného zdravotního stavu žalobce, který měl být způsoben útoky hinduistů, kdy žalobci měl být zlomen pravý kotník a měl být uhozen do hlavy. Jak vyplývá z předložených lékařských zpráv, žalobce má na pravé noze vadu pes equinovarus, která je vrozená a žalobce se s ní léčí již od narození. Z lékařských zpráv naopak vůbec nevyplývá, že by k poškození kotníku mělo dojít násilím, jak tvrdí žalobce. Obdobná situace je i v případě stomatologických problémů žalobce, kdy z lékařské zprávy nevyplývá, že by poškození zubu mělo být žalobci způsobeno násilím. Uvedené rozpory také nepřispívají k celkové věrohodnosti žalobce.
60. Krajský soud konstatuje, že se od žadatele o mezinárodní ochranu neočekává přesné časové určení událostí a konkrétních dat, nicméně v nyní posuzovaném případě jde o časové rozpory v řádech několika let. Rovněž jsou v jednotlivých výpovědích dány rozpory týkající se událostí popisovaných žalobcem. Je tedy možné tolerovat ve výpovědích žadatele o mezinárodní ochranu drobné nesrovnalosti, avšak v případě žalobce jsou tyto nesrovnalosti v příliš velkém rozsahu a mají za následek nekonzistentnost výpovědi, která zakládá domněnku o účelovosti těchto sdělení. Je tedy případný odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, podle něhož *„je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* V nyní posuzovaném případě si žalovaný v rámci správního řízení opatřil dostatečné množství aktuálních informací o Indii, na základě kterých je možné výpověď žalobce vyvrátit.

61. Pokud tedy jediným vodítkem pro řízení o udělení mezinárodní ochrany je věrohodná výpověď žadatele o mezinárodní ochranu, která je konzistentní a souladná s dostupnými informacemi o zemi původu (jak vyplývá z výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57), pak v nyní posuzovaném případě musí krajský soud konstatovat, že výpovědi žalobce takové úrovně věrohodnosti nedostály, jednak ve svých souvislostech v rámci jednotlivých výpovědí žalobce, jednak v kontextu s informacemi o zemi původu žalobce.
62. Z žalovaným opatřených informací ze země původu žalobce nevyplývá, že by v Indii docházelo v posuzované době k závažným konfliktům mezi sikhy a hinduisty. Vztahy mezi sikhy a hinduisty nebyly v minulosti pokojné, nicméně nyní se situace jeví jako v zásadě nekonfliktní, násilí se objevuje sporadicky v podobě malých konfliktů na lokální úrovni. Z informací o zemi původu dále sice vyplývá, že v Indii jednotlivě dochází k násilí vůči členům politické strany SADA, avšak spíše v souvislosti s politickými happeningy a volebními akcemi. Politická strana SAD, jejímž členem je žalobce, je legální politická strana a je jednou z hlavních parlamentních stran v Indii. Uvedený příběh žalobce tedy odpovídá realitě v zemi původu pouze částečně, přičemž mohlo dojít k určitým konfliktům mezi ním, jako sikhem a příslušníkem politické strany SADA, a mezi komunitou hinduistů. Z informací ze země původu však nikterak nevyplývá to, že by představitelé politické strany SADA a představitelé náboženské menšiny sikhů měli být jakýmkoli způsobem cíleně pronásledováni ze strany státu, ať už z politických či náboženských důvodů.
63. Lze tak na základě výše uvedeného uzavřít, že skutečnosti tvrzené žalobcem neodpovídají definici pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a to rovněž v kontextu s pochybnostmi o věrohodnosti žalobce.
64. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
65. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že je příslušníkem náboženské menšiny sikhů. Z uvedeného důvodu toliko v obecné rovině proklamoval, že pokud je v Indii člověk sikhem, je vystaven neadekvátnímu jednání ze strany komunity hinduistů, kterých je v Indii většina. Žalobce dále projevil obecný nesouhlas s údajným útlakem sikhů ze strany indické vlády. Žalovaný se na základě výše citovaných informací o zemi původu zabýval postavením sikhů v Indii se závěrem, že v Indii nedochází obecně k pronásledování ani diskriminaci či jinému postihování příznivců legálních politických stran, jakou je i SADA, natož náboženských menšin, konkrétně náboženské menšiny sikhů. Z informací o zemi původu dále vyplývá, že postavení sikhů v Indii je v zásadě neproblematické a nekonfliktní, mají své zastoupení v indickém parlamentu i ve vládě. K pronásledování sikhů nedochází ani v Pandžábu, kde sikhové tvoří většinovou část obyvatelstva, pandžábština je tam jediným státním jazykem, neboť byla roku 1966 byla vytvořena jazyková a kulturní autonomie. Vztahy mezi hinduisty a sikhy byly v minulosti napjaté, zejména při snahách sikhů o založení samostatného státu Khálistánu na počátku 80. let, násilí v Pandžábu trvalo do roku 1995, poté docházelo

k násilnostem pouze ve spojitosti s konkrétními incidenty, jako v roce 2015 během zásahu při sikhské demonstraci, kdy byl zabit jeden sikhský demonstrant, a v roce 2017 v souvislosti s volbami, kdy došlo k zabití několika osob, ale v tomto případě se jednalo o napadení mezi stoupenci jednotlivých frakcí SAD. Co se týče možnosti obrátit se na indickou policii v případě možných problémů, z informací o zemi původu nevyplývají žádné problémy týkající se sikhů, pokud se chtějí obrátit na policii či jiné státní orgány. V Indii funguje policie plně pod kontrolou státu, se stížnostmi je možno se obrátit na odvolací soudy, ústřední vládou byla zřízena Národní komise pro lidská práva, která má pověření vyšetřovat a napravovat případy porušování lidských práv. Co se týče toho, že měl být žalobce pronásledován ze strany hinduistů, je nutno konstatovat, že žalobce nevyužil veškerých vnitrostátních prostředků ochrany před tímto pronásledováním ze strany soukromých osob, resp. při údajné nečinnosti policie nepodnikl žádné další kroky, ač tato možnost v Indii existuje. Žalobcovu tvrzení, že byl zadržen indickou policií na 24 hodin, shledal soud, stejně jako žalovaný, nevěrohodným, jak je uvedeno výše, neboť tuto skutečnost žalobce vůbec neuvedl při prvním pohovoru, ač jde o naprosto zásadní informaci. Rovněž k tomuto zatčení neuvedl žádné podrobnější informace, z nichž by bylo možno usuzovat na cílené pronásledování žalobce ze strany indických státních orgánů. Shodně s žalovaným tak soud usuzuje na účelovost tohoto sdělení ze strany žalobce.

66. Krajský soud dále poznamenává, že situace v Indii skutečně není ideální, co se týče dodržování lidských práv a rozdílů v nakládání s jednotlivými skupinami osob, nicméně obecně tato diskriminace v Indii nedosahuje intenzity pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě žalobce nic nenasvědčuje tomu, že by docházelo k jeho pronásledování, když mohl v zemi původu absolvovat bakalářské studium na vysoké škole, rovněž mu byla v souvislosti s jeho zdravotním stavem poskytována běžná zdravotní péče a z Indie žalobce přicestoval do ČR legálně, na základě svého cestovního dokladu, pouze s marginálními potížemi s letenkou na letišti. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by měl mít žalobce oprávněné obavy z pronásledování v případě návratu do vlasti.
67. Jak je uvedeno již výše, není možné z důvodů výše zmíněných rozporů a nesrovnalostí tvrzení žalobce označit za věrohodná, což ve svém důsledku znevěrohodňuje jeho osobu a zpochybňuje i odůvodněnost jím sdělených obav týkajících se mj. i pronásledování a hrozby zabití žalobce v případě návratu do vlasti. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti jsou dle krajského soudu podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí drobné nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory, a bezpochyby tedy snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Krajský soud opětovně shrnuje, že má za to, že v posuzovaném případě závěr o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu, nevyvolává s ohledem na obsah jeho sdělení a informací získaných o zemi jeho původu, zásadní pochybnosti.
68. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
69. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny),

který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.

70. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
71. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
72. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, byť žalobce je osobou se zdravotními problémy, tyto zdravotní problémy však nejsou natolik závažné, aby na jejich základě žalobce dosáhl udělení humanitárního azylu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i dostupností lékařské péče v Indii, která je na nižší úrovni než v ČR a bezpochyby může být finančně náročnější, avšak v Indii jsou možnosti zdravotního pojištění, je možnost využít i státní nemocniční zařízení, která jsou dostupná v každém větším městě a kde je možné získat lékařskou péči i za nízké částky či bezplatně, jak vyplývá z Informace belgického

Generálního úřadu pro cizince ze dne 5. 1. 2016, získané z rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu III (MedCOI Project III), Přehled informací o zemi, Přístup ke zdravotní péči: Indie ze dne 22. 8. 2019, překlad vybraných částí. Rovněž z informace o zdravotní péči v Indii vyplývá, že léčba zdravotních potíží, které má žalobce, je v Indii běžně dostupná. Ani cestování do země původu dle lékařských zpráv neohrozí žalobce na životě, ani nezpůsobí závažné zhoršení jeho zdravotního stavu. Krajský soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného, že účelem humanitárního azylu není řešení situace u osob, pro které by léčení v rámci zdravotního systému v ČR mohlo být výhodnější než v zemi původu, ať už finančně či z hlediska vyšší úrovně lékařské péče. Lze tedy uzavřít, že žalobce není osobou zvláště těžce postiženou či zvláště těžce nemocnou, a vzhledem k tomu tedy není „nehumánní“ neposkytnout žalobci humanitární azyl, jak lze dovodit na základě výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55.

73. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
74. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
75. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
76. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval v napadeném rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Indie ze dne 30. 8. 2018 sice vyplývá, že trest smrti v Indii doposud zrušen nebyl, je možné jej udělit mj. za vraždu, teroristické činy, za znásilnění, únos a za znásilnění dívky mladší 12 let. V roce 2017 bylo odsouzeno k tomuto trestu 109 osob, nicméně od roku 2015 žádný trest smrti nebyl vykonán.

77. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Mučení je v Indii zákonem zakázáno, byť k němu mělo v roce 2017 v některých případech docházet, spíše se tak dělo v jednotlivých případech u vězňů odsouzených k smrti, zadržených povstalců, domnělých teroristů či demonstrantů. Co se týče obavy žalobce z možného neadekvátního jednání ze strany hinduistů, kteří mají být podporováni státními orgány, je možné se ztotožnit s žalovaným, že žalobce má možnost obrátit se s žádostí o pomoc k indickým státním orgánům. Ani potenciální kriminální jednání soukromých osob vůči žalobci v zemi původu není samo o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany, navíc pokud z informací o zemi původu vyplývá, že se takové jednání snaží státní orgány postihovat a je možné se na státní orgány v takových případech obrátit, což v případě Indie možné je. Z informací o Indii, založených ve správním spisu, nikterak nevyplývá, že by zrovna příslušníci z řad sikhů měli zhoršený přístup k takové pomoci ze strany státních orgánů a policie. Žalobcem popisované problémy v zemi původu nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Žalobce neměl v zemi původu fakticky žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Rovněž vlast opustil pouze po marginálních potížích s letenkou, a to na vlastní pas a se studentským vízem. Kromě nevěrohodných tvrzení žalobce ohledně napadení a pronásledování hinduisty, neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že by právě jemu hrozila v zemi původu újma ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu stran jeho příslušnosti k sikhské komunitě či členství ve straně SADA.
78. Správní orgán rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Indii neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný z výše označených informačních zdrojů nezjistil, že by takový konflikt na území Indie probíhal. Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace v Indii odchýlil. Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Soud v tomto směru souhlasí se žalovaným, že ani existence přítelkyně žalobce na území ČR není sama o sobě důvodem k udělení doplňkové ochrany.
79. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

80. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
81. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. října 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce